

У ХОРОЛІ ВІДКРИЛИ МЕМОРІАЛЬНУ ДОШКУ ПИСЬМЕННИКОВІ ОЛЕСЮ УЛЬЯНЕНКУ

30 серпня в місті Хоролі на Полтавщині відкрили меморіальну дошку відомому українському письменникові Олесеві Ульяненку. На захід зібралися земляки, шанувальники його таланту, добрі друзі, знайомі, родичі (двоюрідні брати Валерій Усенко, Анатолій Лісовий, двоюрідна сестра Таміла Олексієнко) і керівництво району (голова Хорольської райдержадміністрації Лариса Звірко, голова районної ради Віра Мартюк, міський голова Сергій Волошин, начальник відділу культури і туризму Хорольської РДА Ірина Гунько). Меморіальну дошку встановили на фасаді Хорольської центральної районної бібліотеки.

Олесь Ульяненко любив бувати в бібліотеці, коли повертався в рідне місто з бурхливого столичного виру, дарував свої книги та розповідав про школу, в якій він навчався. Саме в цьому приміщенні протягом 1969–1977 рр. (тоді ще середній школі № 2 м. Хорола) навчався Олександр Ульянов. Тут він навчився читати по складах буквар, із синіх чорнильних літер на білому папері творити свої шедеври, які у шкільні роки показував лише друзям, почав мріяти про велике літературне поприще, якому віддав усе своє життя.

Пройшовши тернистий життєвий шлях, Олесь Ульяненко зумів вижити в багатьох складних ситуаціях, знайти себе, стати відомим митцем і творити. Те, що він писав, і те, як він жив, не залишало нікому шансу на байдуже споглядання: у нього були або щирі друзі, або люті противники. Але всі, з ким він ішов пліч-о-пліч, знали Уляна як повну протилежність його ж таки літературі – м'який, добрий, щирий, душевний, хоч і в душу впускав далеко не всіх.

Це була людина, яка, наче птах, летіла над життям із розпростертими крилами, із бажанням протистояти всьому світу і довести свою богему геніальність. Друзі й сучасники називають Олесь Ульяненка найнеординарнішою людиною, з якою їм доводилося зустрічатися. Він не був моралістом і водночас безжально викривав лицемірство, негаразди суспільних явищ, недоліки і хиби своїх героїв.

Творчий доробок Олесь Ульяненка міг би стати окрасою літератури будь-якої цивілізованої країни. Навряд чи його спадщина отримає коли-небудь однозначну оцінку. Та одне незаперечне: у битві за право бути собою Олесь Ульяненко залишив по собі немеркнучий слід не лише в українській, а й у світовій літературі. Але за розкіш бути собою йому довелося заплатити життям. І це було коротке, однак яскраве життя.

Під час урочистостей у виконанні Миколи Левіна прозвучав авторський вірш-присвята Олесеві Ульяненку. На його честь лунали пісні у виконанні працівника районного будинку культури Володимира Олійника, друга Олесь Миколи Холоші й

молодого соліста Максима Рудича. У виконанні Світлани Сеннікової, завідувача відділу обслуговування Хорольської центральної районної бібліотеки, прозвучав уривок із роману Олесь Уляненка «Знак Саваофа». А розповідали про життєвий шлях і творчість нашого земляка ведучі: директор районної бібліотеки Оксана Левіна, бібліограф Ірина Редька та бібліотекар відділу обслуговування Олена Радченко.

Протягом заходу в Хоролі відбувалася зйомка документального фільму про нашого земляка під керівництвом його близького друга, кінорежисера Володимира Тихого.

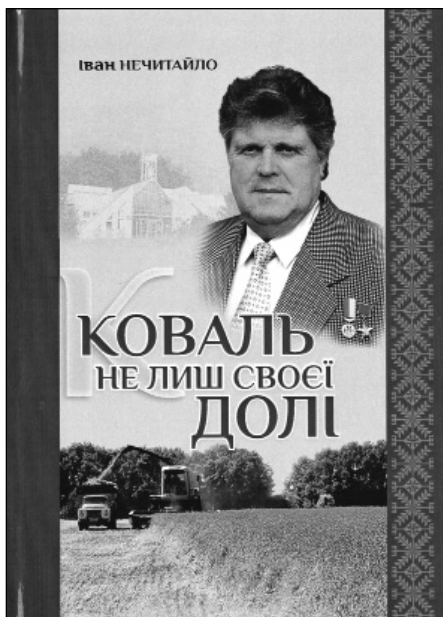
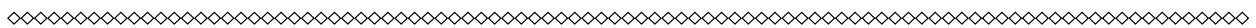
Довідка: Олесь Уляненко (справжнє ім'я – Олександр Улянов) народився 1962 р. у місті Хоролі Полтавської області. 1997 р. отримав Малу Шевченківську премію за свій дебютний роман «Сталінка». Усього Олесь Уляненко написав

близько 20 романів. Багато з них – «Дофін сатани», «Зимова повість», «Богемна рапсодія», «Син тіні», «Серафима», «Знак Саваофа», «Квіти Содому» – викликали неоднозначну реакцію суспільства й літературно-критичних кіл.

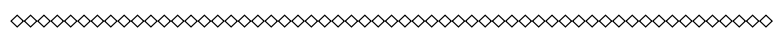
2009 р. роман «Жінка його мрії» за рішенням Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі був визнаний порнографічним і зазнав вилучення з продажу. 2010 р. автор відстояв цей твір у суді, але вже 17 серпня того ж року він загинув за нез'ясованих обставин після тривалих погроз.

2012 р. мистецька спільнота заснувала Міжнародну літературну премію імені Олесь Уляненка.

Інформація Хорольської центральної районної бібліотеки

ПРЕЗЕНТУЄМО НОВЕ ВИДАННЯ

Нечитайло І. Я. Коваль не лиш своєї долі : поема / І. Я. Нечитайло. – Полтава : Дивосвіт, 2016. – 96 с.

Новий твір знаного полтавського письменника, члена НСПУ, НСЖУ, автора двадцяти прозових та віршованих книг, лауреата літературних премій імені Панаса Мирного та Леоніда Бразова, неодноразового дипломанта загальнонаціонального конкурсу «Українська мова – мова єднання» та конкурсу «Краща книга Полтавщини» Івана Нечитайла присвячений одному з видатних краян-землеробів – засновникові ПП «Агроєкологія», Героєві України, почесному академікові та професорові низки академії та вишів Семену Свиридовичу Антонцеві.

«Ця поема написана не для того, щоб прославити С. С. Антонця, зробити його героєм, – мовиться в анотації до видання. – Усе це в нього вже є. Автор просто хотів показати, як звичайний хлопчина із звичайного українського села зміг вийти на рівень видатного вченого-аграрія, стати корифеєм вітчизняного органічного землеробства; розповісти про людину, яка стурбована тим, що чекає нашу планету в майбутньому, людину, яка прагне захистити від руйнації найбагатший скарб земної кулі – землю (грунти), що годує все людство і є основою його життя. Чи замислювався хто над цим раніше? Так. Але ж далі слів справа чомусь не йшла. А час уже не тільки над цим думати, а й діяти конкретно...»

Для широкого кола читачів, зокрема зацікавлених аграрною тематикою, студентської молоді, краєзнавців.

